

Sygn. akt IC 210/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Kończyk

Protokolant: starszy inspektor K. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 marca 2016 r. w S. sprawy

z powództwa(...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko D. L. (L.)

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. na rzecz pozwanego D. L. kwotę 1.200,00 zł (tysiąc dwieście zł i 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 210/16

UZASADNIENIE

Powód (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, pozwem wniesionym w dniu 9 grudnia 2014 r. w postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie od pozwanego D. L. kwoty 7626,10 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwanego łączyła z (...) S.A. umowa rachunku bankowego zawarta w dniu 27 lipca 1995 r. o numerze (...) - (...) -4, na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania, wobec czego niezapłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek. Wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej, wskazując, iż w przypadku braku zapłaty, wierzytelność zostanie przelana na rzecz powoda. Strona pozwana pomimo upływu wyznaczonego jej terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 02.06.2009 r. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Zadłużenie pozwanego wynosi obecnie kwotę 7626,10 zł, z czego kwota 1728,03 zł to należność główna, kwota 5898,07 zł stanowi odsetki naliczone przez pierwotnego wierzyciela zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej.

Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w S.nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 29 grudnia 2014 r., sygn. I Nc 7155/14 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany D. L., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, zaskarżył w/w sprzeciw w całości, wnosząc o oddalenie powództwa. Pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut nieudowodnienia istnienia roszczenia co do zasady i wysokości, a nadto zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 czerwca 2009 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. umowę sprzedaży wierzytelności, w tym wierzytelności detalicznych, które to wierzytelności były przedmiotem dochodzenia przez zewnętrzną firmę windykacyjną, objętych Umową, które to wierzytelności detaliczne powstały w stosunku do osób fizycznych m.in., z tytułu kredytów odnawialnych, sald debetowych. W załączniku elektronicznym do umowy cesji wskazano jako przedmiot umowy wierzytelność wobec D. L., wynikającą z umowy z dnia 27 lipca 1995 r., na którą składa się kapitał w wysokości 1718,03 zł, odsetki 4664,68 zł, koszty 70,80 zł.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 6-13, wyciąg z załącznika k. 14

W dniu 20 listopada 2014 r. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. skierował do D. L. przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 9341,31 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty k. 15-16

W dniu 27 listopada 2014 r. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wystawił wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych, w których stwierdził, iż w dniu 2 czerwca 2009r. nabył od (...) Banku (...) S.A. w W. wierzytelność wobec dłużnika D. L. wynikającą z zawartej dnia 27 lipca 1995 r. umowy rachunku bankowego o nr (...) - (...) -170-4, która na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 7626,10 zł i na którą składała się należność główna w kwocie 1728,03 zł i odsetki 5.898,07 zł.

dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu k. 5

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną powództwa stanowił art. 509 kc zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. **Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).**

Zgodnie z treścią art. 6 kc oraz art. 232 kpc ciężar dowodu faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. „Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.” (wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2001r., I PKN 660/00, Wokanda 2002, nr 7-8, poz. 44). Przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń

stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23.08.2013 r. sygn. I ACa 413/13, Lex nr 133294)

Pełnomocnik pozwanego zakwestionował istnienie dochodzonej wierzytelności, wskazując, że pozwany nie otrzymał żadnej korespondencji od powódki, ani nie zaciągał u niej żadnych zobowiązań i dlatego nie wie z tytułu jakich wierzytelności został przez nią pozwany, zwłaszcza iż nie posiada on żadnych długów wobec podmiotów trzecich. Pełnomocnik powoda w zakreślonym przez Sąd terminie nie ustosunkował się do zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną, nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych, w szczególności nie wykazał, by pozwanego w rzeczywistości łączyła jakakolwiek umowa z Bankiem (...) S.A. Z kolei dowodem istnienia i nabycia przez powoda wierzytelności wobec pozwanego D. L. nie może być wystawiony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 25 lipca 2011 r., P 1/10 (Dz. U. Nr 152, poz. 900) uznał bowiem treść art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje on moc prawną dokumentu urzędowego wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji. Wobec tego ten dokument w niniejszym postępowaniu ma jedynie moc dokumentu prywatnego w myśl art. 245 kpc. Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.

Nadto żądanie powoda niweczy również podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Natomiast norma art. 125 pkt 1 k.c. stanowi, iż bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu biegu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. (art. 124 § 1 i 2 k.c.)

Odnosząc wyżej przytoczone przepisy na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że roszczenie powoda związane było z prowadzeniem działalności gospodarczej przez pierwotnego wierzyciela. Przedmiotowa umowa miała zostać zawarta 1995 r., przy czym umowa cesji między powodem a bankiem została zawarta w 2009 r., obejmując pakiet wierzytelności, które były już przekazane do windykacji, a zatem w dniu zawarcia umowy cesji musiały być wymagalne. Nie ma zatem wątpliwości że przed wniesieniem pozwu upłynął trzyletni termin przedawnienia roszczenia. Nadto powód nie zawnioskował żadnych dowodów na okoliczność przerwania biegu przedawnienia, a zgodnie z art. 207 § 6 kpc miał obowiązek zgłosić wszelkie wnioski dowodowe w pozwie. Pozwany mógł zatem skutecznie uchylić się od zaspokojenia wierzytelności (art. 117 § 2 k.c.).

Wobec powyższego na podstawie art. 6 k.c. Sąd oddalił powództwo (pkt I wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc, zasądzając od powoda, jako strony przegrywającej na rzecz pozwanego ich zwrot. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego złożyły się koszty zastępstwa procesowego -1200 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – t.j. Dz.U.2013.490 ze zm. w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U. 2015.1804/), opłata skarbową za pełnomocnictwo -17 zł.